

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 831/ 2 lutego 2025 ISSN 2080-0010

Święto Ofiarowania Pańskiego

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

MI 3, 1-4

Czytanie z Księgi proroka Malachiasza: To mówi Pan Bóg: «Oto Ja wyślę anioła mego, aby przygotował drogę przede Mną, a potem nagle przybędzie do swej świątyni Pan, którego wy oczekujecie, i Anioł Przymierza, którego pragniecie. Oto nadejdzie, mówi Pan Zastępów. Ale kto przetrwa dzień Jego nadejścia i kto się ostoi, gdy On się ukaże? Albowiem On jest jak ogień złotnika i jak ług farbiarza. Usiądzie więc, jakby miał przetapiać i oczyszczać srebro, i oczyści synów Lewiego, i przedzi ich jak złoto i srebro, a wtedy będą składać Panu ofiary sprawiedliwe. Wtedy będzie miła Panu ofiara Judy i Jeruzalem jak za minionych dni i pradawnych lat».

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 24 (23), 7-8. 9-10

Pan Bóg Zastępów, On jest Królem chwały

Bramy, podnieście swe szczyty, †
unieście się, odwieczne podwoje, *
aby mógł wkroczyć Król chwały!
«Któż jest tym Królem chwały?» †
«Pan, dzielny i potężny, *
Pan, potężny w boju».

Bramy, podnieście swe szczyty, †
unieście się, odwieczne podwoje, *
aby mógł wkroczyć Król chwały!
«Któż jest tym Królem chwały?» *
«Pan Zastępów, On jest Królem chwały».

DRUGIE CZYTANIE

Hbr 2, 14-18

Czytanie z Listu do Hebrajczyków: Ponieważ dzieci mają udział we krwi i w ciele, dlatego i Jezus także bez żadnej różnicy otrzymał w nich udział, aby przez śmierć pokonać tego, który dzierżył władzę nad śmiercią, to jest diabła, i aby uwolnić tych wszystkich, którzy całe życie przez bojaźń śmierci podlegli byli niewoli. Zaiste bowiem nie aniołów przygarnia, ale przygarnia potomstwo Abrahamowe. Dlatego musiał się upodobnić pod każdym względem do braci, aby stał się miłosiernym i wiernym arcykapłanem w tym, co się odnosi do Boga – dla prześlągnięcia za grzechy ludu. Przez to bowiem, co sam wycierpiał poddany próbie, może przynieść z pomocą tym, którzy jej podlegają.

Oto słowo Boże

AKLAMACJA

Łk 2, 32

Światło na oświecenie pogan
i chwałę ludu Twego, Izraela.

EWANGELIA

Łk 2, 22-40

Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza: Gdy upłynęły dni ich oczyszczenia według Prawa Mojżeszowego, Rodzice przynieśli Jezusa do Jerozolimy, aby przedstawić Go Panu. Tak bowiem jest napisane w Prawie Pańskim: «Każde pierwotne dziecko płci męskiej będzie poświęcone Panu». Mieli również złożyć w ofierze parę synogarlic albo dwa młode gołębie, zgodnie z przepisem Prawa Pańskiego. A żył w Jeruzalem człowiek imieniem Symeon. Był to człowiek sprawiedliwy i pobożny, wyczekujący pociechy Izraela; a Duch Święty spoczywał na nim. Jemu Duch Święty objawił, że nie ujrzy śmierci, aż zobaczy Mesjasza Pańskiego. Z natchnienia więc Ducha przyszedł do świątyni. A gdy Rodzice wnosili Dzieciątka Jezus, aby postąpić z Nim według zwyczaju Prawa, on wziął Je w objęcia, błogosławił Boga i mówił: «Teraz, o Władco, pozwalasz odejść słudze Twemu w pokoju, według Twojego słowa. Bo moje oczy ujrzały Twoje zbawienie, które przygotowałeś wobec wszystkich narodów: światło na oświecenie pogan i chwałę ludu Twego, Izraela». A Jego ojciec i Matka dziwili się temu, co o Nim mówiono. Symeon zaś błogosławił Ich i rzekł do Maryi, Matki Jego: «Oto Ten przeznaczony jest na upadek i na powstanie wielu w Izraelu, i na znak, któremu sprzeciwiac się będą – a Twoją duszę miecz przeniknie – aby na jaw wyszły zamysły serc wielu». Była tam również prorokini Anna, córka Fanuela z pokolenia Asera, bardzo podeszła w latach. Od swego panieństwa siedem lat żyła z mężem i pozostała wdową. Liczyła już sobie osiemdziesiąt cztery lata. Nie rozstawała się ze świątynią, służąc Bogu w postach i modlitwach dniem i nocą. Przyszedszy w tej właśnie chwili, słaWiła Boga i mówiła o Nim wszystkim, którzy oczekiwali wyzwolenia Jeruzalem. A gdy wypełnili wszystkie według Prawa Pańskiego, wrócili do Galilei, do swego miasta – Nazaret. Dziecię zaś rosło i nabierało mocy, napęliając się mądrością, a łaska Boża spoczywała na Nim.

Oto słowo Pańskie

W Klimatach:

Ks. Antoni Stelmaszczyk 1860 - 1905 – cd.	2
Święto Ofiarowania Pańskiego	3
Dzień Życia Konsekwowanego	3
Życzenia dla Sióstr Pasjonistek	3
Cuda Eucharystyczne Historyczne przykłady	3
Nabożeństwo w pierwszy piątek miesiąca	4
Galeria Dzwonnica zaprasza na wystawę prac Jolanty Dubiel i Andrzeja Wilka	4

KOMENTARZ

W pierwszym czytaniu Bóg zapowiada, że wyśle anioła, który przygotowuje drogę przed Nim, a następnie On sam nagle przybędzie do Swej świątyni. Ta mowa o przygotowaniu i nagłym przyjściu nie jest bez znaczenia. Wskazuje na to, że „nie znamy dnia ani godziny” Jego przyjścia, ale też Pan wcześniej daje czas i pomaga nam, by się na owe przyjście przygotować.

I taka sytuacja ma miejsce w dzisiejszej Ewangelii. Jezus niejako nagle pojawia się w świątyni przyniesiony przez swych rodziców. Pomimo tego niezapowiedzianego przyjścia dwie osoby Go oczekują, są przygotowane. Jakie cechy, postawy spowodowały, że tak się stało? Symeon jest sprawiedliwy, pobożny, wyczekujący, otwarty na natchnienia Ducha Świętego. Anna przeżywa dużo w świątyni, służy Bogu, modli się, pości.

Zaczerpnijmy i my coś z postaw Symeona i Anny, by być zawsze, jak najlepiej przygotowanym na przychodzącego Pana, w liturgii, sakramentach, osobach, wydarzeniach...

Ks. Tomasz Lis

Ksiądz Antoni Stelmaszczyk 1860 - 1905 – cd.

Historia księdza Antoniego Stelmaszczyka to opowieść o człowieku, który przez niemal pół wieku pełnił posługę duszpasterską w Wilanowie, stając się duchowym przewodnikiem i opiekunem wiernych w czasach trudnych dla Polski i Kościoła. Pochodzący z kurpiowskiej rodziny, wywodzący się z ziemi mazowieckiej, od młodych lat wykazywał głębokie powołanie kapłańskie, które doprowadziło go do święceń w 1844 roku. Przed objęciem parafii w Wilanowie posługiwał w warszawskim Czerniakowie, by w 1860 roku przejąć administrację parafii św. Anny, którą kierował przez następne 45 lat.

Już na początku swojej misji w Wilanowie zetknął się z trudną sytuacją polityczną, a jego działalność nie umknęła uwadze władz carskich. Ksiądz Antoni był nie tylko proboszczem, ale i patriotą, który nie bał się wspierać powstańców styczniowych i działać na rzecz wolnej Polski. Jego zaangażowanie zostało zauważone i stało się powodem carskich represji oraz inwigilacji. W jednym z raportów urzędnika carskiego znalazła się wzmianka o jego udziale w organizacji patriotycznych nabożeństw oraz zbiórek pieniędzy na cele niepodległościowe, co świadczy o jego niezłomnej postawie wobec rosyjskiego zaborcy.

Mimo trudności i zagrożeń, ksiądz Stelmaszczyk skupił się na budowaniu silnej wspólnoty parafialnej. Jego troska o kościół i wiernych przejawiała się zarówno w kwestiach duchowych, jak i materialnych. Był świadkiem długiego procesu odbudowy i przebudowy świątyni, która ostatecznie została konsekrowana w 1884 roku. Poświęcenie kościoła poprzedziło wiele lat starań, które wstrzymywane były przez restrykcje narzucane przez zaborcę.

Po Powstaniu Styczniowym

Z konsekracją kościoła w Wilanowie czekano tak długo, ponieważ zaborca rosyjski, w ramach represji i prześladowań po Powstaniu Styczniowym uwięził, bądź zesłał na Sybir, wszystkich biskupów katolickich i nie było komu tej konsekracji dokonać.

Sam ksiądz Antoni Stelmaszczyk też zaznał na własnej skórze władzy cara.

Zapewne to ksiądz Antoni wyświadczył ostatnią posługę duchową Powstańcom Styczniowym, braciom Wincentemu i Józefowi Biernackim oraz Kazimierzowi Olesińskiemu, powieszonym na granicy Powsinka i Wilanowa za walkę z rosyjskim caratem o niepodległość Polski. To on wypisał akt zgonu Wincentego Biernackiego. Aktów zgonów dwóch pozostałych skazanych nie udało się odszukać. Zapewne władze nie zezwoliły na ich wystawienie.

Pogrzeb hr Aleksandry Potockiej

Również ksiądz Antoni oddawał ostatnią posługę zmarłemu w 1867 r. hrabiemu Augustowi i jego zmarłej w 1892 r. żonie Aleksandrze Potockim, ostatnim z tego rodu właścicielom Majątku Wilanowskiego. Gdy 6 stycznia zmarła w Warszawie hrabina Aleksandra odprawiono w kościele Świętego Krzyża nabożeństwo żałobne, po którym kondukt pogrzebowy wyruszył w kierunku Wilanowa. Mieszkańcy Warszawy już dawno nie oglądali takiego pogrzebu. W konduktie pogrzebowym za karawanem szli członkowie rodziny zmarłej, przedstawiciele władz Królestwa oraz niezliczone rzesze ludu, pośród którego byli właściciele z Wilanowa, Czerniakowa, Służewa i innych okolicznych miejscowości. Kondukt pogrzebowy idący Drogą Królewską zwaną również Króleszczakiem prowadził proboszcz wilanowski ksiądz Antoni Stelmaszczyk w asyście członków bractw idących ze świecami. W kościele wilanowskim uroczystości pogrzebowe odbyły się 11 stycznia przewodniczył im biskup pomocniczy warszawski Kazimierz Ruszkiewicz i ksiądz Antoni Stelmaszczyk. Hrabina spoczęła w podziemiach kaplicy Batki Bożej wilanowskiego kościoła.

Wsparcie greko-katolików

Według informacji otrzymanej od pana Adama Rybińskiego, wnuka hrabiów Branickich, w rodzinie istnieje przekaz, według którego ksiądz Antoni wraz z hrabiną Aleksandrą Potocką, czynnie wspierali greko-katolików (unitów) szczególnie represjonowanych przez carat na terenie Podlasia. To dzięki księdzu Antoniemu i hrabinie księża unicy wraz z rodzinami spoczęli na wilanowskim cmentarzu. Istniejący do dziś na ich grobie piękny pomnik odlany w żeliwie, powstał zapewne ze środków dziedziczki Wilanowa.

W dniu 7 września 1887 r. Departament Spraw Duchowych Obcych Wyznań powiadomił władze Archidiecezji Warszawskiej, że Minister Spraw Wewnętrznych przyznał księdzu Antoniemu Stelmaszczykowi sturublowy dodatek do pensji, wynoszącej dotychczas 300 rubli w srebrze, poczynając od 5 czerwca bieżącego roku.

Wydarzenia w parafii

Pod koniec XIX w. w wilanowskiej parafii odbywały się trzy odpusty. Pierwszy, można powiedzieć, najważniejszy, odbywał się w pierwszą niedzielę po 26 lipca. Drugi 4 grudnia w dzień św. Barbary Męczenniczki. Trzecim był odpust upamiętniający Poświęcenie Kościoła przypadający w drugą niedzielę października.

Nie wiem czy ksiądz miał jakikolwiek wpływ na przebieg trasy kolejki wilanowskiej akurat przez Wilanów, ale to także w czasach jego pasterzowania w naszej parafii, wybudowano to dogodne połączenie komunikacyjne z Warszawą.

Zaraz po objęciu Dóbr Wilanowskich przez rodzinę Branickich, hrabina Branicka włączyła się w życie parafialne i w pomoc księdzu proboszczowi Antoniemu w opiece nad będącymi w potrzebie parafianami. Tak to opisuje siostra Józefa Nowosielska, przeło-

żona zgromadzenia sióstr Plateranek (nasza parafianka, pochodząca z Powsinka):

Okolo roku 1895 hrabina Anna Branicka sprowadziła do Wilanowa Służebnice Najświętszego Serca Jezusa, by powierzyć ich opiece dzieci, młodzież, chorych i biednych w parafii. Sama własnoręcznie przygotowała mieszkanie w domu poszpitalnym.

Założono ochronkę na 120 dzieci, szwalnię dla dziewcząt, ośrodek dla chorych, gdzie raz lub dwa razy w tygodniu przyjeżdżał doktor i gdzie odbywały się opatrunki.

Pod koniec swojej posługi w Wilanowie ksiądz Antoni tracił siły i zdrowie. Kurier Warszawski z 20 stycznia 1905 r. donosił:

Otrzymałmśmy wiadomość, że proboszcz wilanowski, ksiądz Antoni Stelmaszczyk z powodu podeszłych lat i nadwątlonego zdrowia (...) prosił o uwolnienie od obowiązków.

Śmierć

Ksiądz Antoni zmarł 6 października 1908 r. (na tablicy pamiątkowej jest błędna data 5 października 1908 r.) w wieku 87 lat. Dożył sędziwych lat sprawując bardzo długo i z oddaniem dla parafian, funkcję proboszcza wilanowskiego. Wdzięczni parafianie ufundowali księdzu epitafium umieszczone pierwotnie na ścianie kaplicy cmentarnej, w podziemiach której spoczął ten zacny kapłan. Dziś epitafium to znajduje się w lewej kruchcie kościoła wilanowskiego.

Obowiązki proboszcza po księdzu Antonim Stelmaszczyku przejął w marcu 1905 r. ksiądz Henryk Trawiński, a nie ksiądz Roman Lasocki, jak podał Kurier Warszawski z 20 stycznia 1905 r.

Krzysztof Kanabus

Źródła:

Tekst pochodzi z mojej książki – „Plebani Wilanowscy. Ich rodziny, czasy i losy”.

Wstęp i śródtytuły zamieściła Redakcja.

Święto Ofiarowania Pańskiego

Święto Ofiarowania Pańskiego w liturgii wschodniej znane jest jako święto Spotkania (Hypapante). Inną jego nazwą jest Candelora, czyli święto Światła. Polska pobożność ludowa zna je jako święto Matki Bożej Gromnicznej. Od 1997 r. z woli św. Jana Pawła II jest to także Światowy Dzień Życia Konsekwowanego.

To święto było uroczystie celebrowane już w IV wieku w Jerozolimie, gdzie miało miejsce wydarzenie opisane przez św. Łukasza (2, 22-38). Obchodzono je wówczas 14 lutego, w ścisłym związku z Bożym Narodzeniem, które świętowano 6 stycznia.

Niedziela Ogólnopolska 5/2020, str. 16

Dzień Życia Konsekwowanego.

W święto Ofiarowania Pańskiego nasze spojrzenia są zwrócone w stronę osób konsekrowanych. Maryjny charakter tego święta pomaga lepiej zrozumieć ich obecność i misję w świecie. Maryja, która wraz z Józefem zanoszą do świątyni jerozolimskiej „błogosławiony owoc swojego łona”, staje się ikoną całkowitego poświęcenia życia Bogu. Ona uczy rozpoznawać wartość codziennej prawdziwej ofiary z siebie samych. Idąc w ślady Dziewicy Maryi, osoby życia konsekrowanego ofiarowują Bogu to, co mają najcenniejszego. Święty Jan Paweł II uczył, że Ofiarowanie Jezusa staje się wymowną ikoną całkowitego oddania własnego życia dla tych, którzy są powołani, aby odtworzyć w Kościele i w świecie przez rady ewangeliczne „charakterystyczne przymioty Jezusa – dziewictwo, ubóstwo i posłuszeństwo” (adhortacja *Vita consecrata*, 1). W osobach życia konsekrowanego, których serca są pełne nadziei Symeona i Anny, widzimy realizującą się już obietnicę obecności Boga wśród swojego ludu.

Święto Ofiarowania Pańskiego jest dla każdego wierzącego i poszukującego człowieka okazją, aby zaprosić Jezusa do swojego życia.

Siostron Pasjonistkom
na Dzień Życia Konsekwowanego
życzenia radości, cierpliwości
i wiernej miłości w podążaniu drogą
rad ewangelicznych.

w imieniu parafian składa Redakcja

Dziękujemy za Waszą
obecność, świadectwo i służbę.

Cuda Eucharystyczne

Historyczne przykłady.

Cuda eucharystyczne od wieków są niezwykłym świadectwem obecności Chrystusa w Najświętszym Sakramencie. Wiele z tych wydarzeń miało miejsce w początkach chrześcijaństwa i zostało opisanych przez świętych oraz kronikarzy. Przedstawiają one zarówno nadprzyrodzoną moc Eucharystii, jak i głęboką wiarę wiernych. Te historie są nie tylko pięknymi świadectwami przeszłości, ale również dowodem, że Bóg zawsze działał wśród swojego ludu.

Cuda w czasach prześladowań

Już w III wieku św. Cyprian z Kartaginy opisał cuda eucharystyczne, które wstrząsały wspólnotą w czasach prześladowań:

1. Dziewczynka, która nie mogła przyjąć Eucharystii

Jedna z chrześcijańskich rodzin, zmuszona do ucieczki przed represjami, pozostawiła swoją małą córkę pod opieką zaufanej służącej. Wydawało się, że dziecko jest bezpieczne, ale służąca, nie dzieląc wiary swoich panów, w tajemnicy wydała dziewczynkę w ręce władz rzymskich.

Prześladowcy, chcąc zmusić ją do odstąpienia od chrześcijaństwa, podali jej chleb umoczony we krwi zwierząt ofiarowanych pogańskim bożkom. Dziewczynka, nie rozumiejąc w pełni znaczenia tego aktu, zjadła pokarm, nie wiedząc, że uczestniczy w obrzędzie bałwochwalczym.

Po pewnym czasie jej rodzice powrócili i zabrali córkę na Mszę Świętą. Po wejściu do świątyni dziewczynka zaczęła okazywać nerwowość i lęk. Gdy diakon udzielał Komunii świętej dziewczynka zakryła usta rękami i nie chciała przyjąć Najświętszego Sakramentu.

To dziwne zachowanie dziewczynki doprowadziło do odkrycia występku służącej.

2. Hostia zamieniona w popiół w rękach odstępcy

Pewien chrześcijanin, który w obawie przed prześladowaniami wyrzekł się wiary i wziął udział w pogańskich obrzędach. Oddał cześć rzymskim bożkom i publicznie wyrzekł się Chrystusa, aby ocalić swoje życie i majątek.

Po jakimś czasie wrócił do wspólnoty wierzących. Uczestniczył w nabożeństwach i starał się odzyskać zaufanie współwyznawców. Przyszedł dzień, w którym przystąpił do Eucharystii.

Zgodnie ze zwyczajem wczesnego Kościoła, wierni otrzymywali konsekrowaną Hostię na dłoni. Gdy odstępca wyciągnął rękę, aby przyjąć Ciało Pańskie, Hostia natychmiast zniknęła, a w jego dłoniach pozostała jedynie garść popiołu.

Wstrząśnięty, upadł na kolana i zaczął błagać o miłosierdzie. Wierni zgromadzeni na Mszy zobaczyli to jako oczywisty znak – Bóg nie pozwolił, by człowiek, który zdradził wiarę, przyjął Najświętszy Sakrament w sposób świętokradczy. Było to nie tylko ostrzeżenie dla innych, ale także wezwanie do prawdziwego nawrócenia i pokuty.

Oba cuda pokazują, jak realna i święta jest obecność Chrystusa w Eucharystii. Nie można traktować tego sakramentu lekkomyślnie ani przyjmować go w stanie grzechu. Hostia nie jest symbolem – to prawdziwe Ciało i Krew Chrystusa, a każde niegodne jej przyjęcie jest ciężkim wykroczeniem duchowym.

Moc Eucharystii

Św. Grzegorz Wielki (540–604), papież i doktor Kościoła, opisał niezwykle świadectwo mocy Eucharystii, które wydarzyło się w jego czasach.

Pewien człowiek został pojmany i wywieziony w dalekie strony, gdzie przez wiele lat był więziony. Jego żona, nie mając żadnych wieści o losie męża, uznała go za zmarłego i zaczęła zamawiać Msze Święte w jego intencji.

Ku wielkiemu zdumieniu więźnia, w dniu każdej odprawionej za niego Eucharystii działo się coś niezwykłego – jego kajdany same opadały z rąk. Początkowo nie rozumiał, dlaczego tak się dzieje, ale gdy sytuacja powtarzała się co tydzień, w końcu spróbował ucieczki i szczęśliwie powrócił do domu.

Ta historia, przekazana przez św. Grzegorza, pokazuje, że Msza Święta ma realny wpływ na życie człowieka – zarówno za życia, jak i po śmierci. Jest przypomnieniem, że modlitwa i Ofiara Eucharystyczna mogą przynieść uwolnienie, uzdrowienie i pomoc nawet w najtrudniejszych sytuacjach. *CDN...*

Źródło:

Joan Carrol Cruz, *Cuda Eucharystyczne*, Exter Gdańsk 2009, str. 209-223.

We

Święto Ofiarowania Pańskiego – 2 lutego 2025 r.

1. Dziś przypada pierwsza niedziela miesiąca. Nabożeństwo eucharystyczne zostanie odprawione o godz. 17.00. Po nabożeństwie procesja wewnątrz kościoła. Prosimy ministrantów, bielanki, asystę kościelną i wszystkie wspólnoty parafialne o udział w procesji.

2. W poniedziałek, 3 lutego o godz. 18.00. zostanie odprawiona Msza św. wotywna o Duchu Świętym, po Mszy św. odmówimy litanie do Ducha Świętego.

3. We wtorek modlimy się w sposób szczególny za dzieci. Msza św. w intencji dzieci, zwłaszcza tych które odeszły od wiary i kościoła oraz ich rodziców, zostanie odprawiona o godz. 18.00.

4. Msza św. wotywna o św. Józefie zostanie odprawiona w najbliższą środę, 7 lutego br. o godz. 18.00., a po niej Nabożeństwo do Przeczystego Serca św. Józefa.

5. W tym tygodniu przypada I czwartek i I piątek miesiąca.

W czwartek, 6 lutego Msza św. wotywna o Chrystusie Najwyższym i Wiecznym Kapłanie zostanie odprawiona o godz. 17.00, a po Mszy św. koronka do Miłosierdzia Bożego. W tym dniu, w sposób szczególny, modlimy się o powołania kapłańskie i zakonne.

W piątek, 7 lutego o godz. 18.00. zostanie odprawiona Msza św. z intencją wynagradzającą Bożemu Sercu. Po Mszy wraz ze Wspólnotą Odnowy w Duchu Świętym zapraszamy na Nabożeństwo Pierwszopiątkowe. Z sakramentu pokuty i pojednania można będzie skorzystać rano i od godz. 16.00. Pragniemy również odwiedzić chorych i osoby w podeszłym wieku. Imiona i

nazwiska oraz adresy osób pragnących skorzystać z sakramentu pokuty i pojednania oraz przyjąć Najświętszy Sakrament prosimy zgłaszać w zakrystii lub w kancelarii parafialnej.

6. Zapraszamy na kurs dla narzeczonych "Radość i Nadzieja", który w naszej parafii rozpocznie się 1 marca 2025 roku. Zachęcamy do wcześniejszego zapisywania się, ponieważ ze względu na warsztatowy charakter kursu zajęcia odbywają się w małej grupie uczestników. Szczegółowe informacje dotyczące kursu znajdują się na stronie internetowej parafii w zakładce sakramenty.

7. Zachęcamy do przekazania 1,5% podatku na rzecz fundacji parafialnej „Fundacja Ecclesia Villanovensis” – numer KRS: 0000331641. Na stronie internetowej parafii udostępnił program do bezpłatnego rozliczenia podatku. Przypominamy, że nasza Fundacja poza działalnością charytatywną zajmuje się utrzymaniem zabytkowych obiektów znajdujących się na terenie naszej parafii.

8. Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową, w lutym w intencji: o błogosławieństwo Boże i opiekę Matki Bożej dla papieża Franciszka, biskupów, kapłanów i osób konsekrowanych. Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne: w poniedziałek o godz. 16.30., we wtorek, środę i czwartek o godz. 18.30., w piątek o godzinie 12.30., w sobotę o godz. 7.30, w niedzielę o godz. 14.00.

9. Z piątku, 7 lutego na sobotę, 8 lutego w naszej parafii odbędzie się kolejna Nocna Adoracja Najświętszego Sakramentu

w ciszy, w intencji "Zatrzymania aborcji". Adoracja rozpocznie się o godz. 19.30., a zakończy o godz. 7.00. Serdecznie zapraszamy parafian do modlitwy, w dogodnej dla siebie porze. Więcej informacji można znaleźć na stronie internetowej naszej parafii i fb.

10. W tym tygodniu przypadają następujące wspomnienia liturgiczne:

- w środę, 5 lutego, wspomnienie św. Agaty, dziewicy i męczennicy,

- w czwartek, 6 lutego, wspomnienie św. męczenników Pawła Miki i towarzyszy.

Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny, składamy życzenia błogosławieństwa Bożego i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

11. Spotkanie Akcji Katolickiej odbędzie się w środę 5 lutego br. o godz. 11.00

PIERWSZY PIĄTEK MIESIĄCA

7 lutego 2025 r.

godz. 12.00. Msza św. wotywna
o Najśw. Sercu Pana Jezusa

po Mszy o godz. 18.00

wspólnota Odnowy w Duchu
Świętym, poprowadzi nabożeństwo
wynagradzające Najświętszemu
Sercu Pana Jezusa.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis.

na prezentację prac malarskich
JOLANTY DUBIEL
i ANDRZEJA WILKA.

Intencja Różańcowa Kół Żywego Różańca

12.01.- 09.02.2025

Prośmy Maryję o pomoc
w dobrym przeżyciu
Roku Jubileuszowego, abyśmy
byli gotowi odnowić w sobie
misję głoszenia Jezusa.